Chekhovian Naturalism as Reflected in 'The Seagull' (1895)

Eisha Hewabowela

මෙම ලිපියෙහි අරමුණ වනුයේ රුසියන් නාට්‍යකරු, ඇන්ටන් චෙකෝෆ්ගේ [1860-1904] මුහුදු ලිහිණියා [1895] නැමැති ප්‍රසිද්ධ කෘතියේ ඇතැම් නාත්වික ගුණාංග පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීමයි. එහි වැදගත්කම ඉස්මතු වන්නේ ඔහුගේ නාත්වික ලක්ෂණ පළමු වරට මෙම නාට්‍ය තුළින් පෙන්වීමට ඔහු දැරූ ප්‍රයත්නය නිසාය. මෙම කෘතිය පැහැදිලි අරමුණු සමුදායක් නැටිකර ගත් කලාත්මක නිර්මාණයක් ලෙසින් හඳුන්වාදිය හැක. දහනවවන සියවසේ අග සිට විසිවන සියවසේ මුල් අවධිය දක්වා වූ කාලපරිච්ඡේදය තුළ රුසියන් වේදිකාව අරක්ගෙන සිටි ගතානුගතික නිසරු සම්ප්‍රදායයන්ගෙන් මිදීමෙන් අනතුරුව ජීවයේ නැපීපෙනෙන වෙනසක් ඇතිකිරීමට ඔහු උත්සාහ කළේය. රුසියන් ජනජීවිතය එදා වැටී තිබුණු ප්‍රපාතය මැනවින් පිළිබිඹු කිරීමට ඔහුගේ නාත්වික රංගන ශිල්ප ක්‍රම, පද්ධතිම හා අනෙකුත් ගුණාංගවල සංකලනයට හැකිවිය. එමගින් ප්‍රේක්ෂකයන් වඩාත් වේදිකාවට සමීප කරවීමට ඔහුට හැකි වූ අතර ඔහු අධ්‍යයනය කළ සියලු කෝණවලින් මගින් වේදිකාවේ කුමාණ්ඩුකුල පෙරළියක් ඇතිකිරීමට ඇන්ටන් චෙකෝෆ් සමත් විය. ඔහුගේ නාට්‍යමය සංගෝධනයන් තිහිපයක් ගවේෂණාත්මක ඇගයීමකට ලක් කිරීමෙන් මෙම කලාත්මක කෘතිය වඩාත් පුළුල්ව හා ගැඹුරින් තේරුම් ගැනීමට අපට අවකාශ ලැබෙනු ඇත.

The aim of this paper is to examine Chekhovian Naturalism as reflected in **The Seagull** written in 1895. Considered the dramatic manifesto of Anton Chekhov [1860-1904], the play enabled the theatre to realise a cluster of clearly defined aesthetic objectives for the first time. Focussing on the theme of art, his naturalism found its fullest expression in the text which heralded a new era on the Russian National Stage, then, part and parcel of the pre-revolutionary period of gloom with its severe lack of inspiration and inertia. Apart from being the straightforward clarion call announcing innovative techniques on stage, it did much to bring the reader and the spectator closer to the fairly simple themes